

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

ANALYSIS|| FIDEI CA=||THOLICAE,||

Valencia, Gregorio de

Ingolstadii, 1585

VD16 V 55

Veræ Ecclesiæ Notæ Stabilivntvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47934)

Quoniam igitur veram doctrinam fidei neq; in vniuersum integram atq; incorruptam, neq; etiam secundum vllam eius partem, aut partes, idoneam atq; necessariam Ecclesie notam esse, demonstratum est: coguntur pati Aduersarij, vt ex alijs notis quæ sit vera Ecclesia diiudicemus. Et dico, coguntur, quoniam non possunt non inuiti eam rationem de Ecclesia vera disputandi admittere, quæ ipsos euidenter ostendit esse planè extra Ecclesiam veram. Nam, vt supra dicebamus, veritatem doctrinæ notam Ecclesie esse contendunt, non tam, vt ex illa ipsi ostendant (quod planè desperant) esse se in Ecclesia vera, quàm vt infinita quæstione primùm de veritate doctrinæ instituta nos impediant atq; retardent, quo minus ex alijs idoneis Ecclesie notis, à quibus omnibus defecerunt, clarè videamus, eos ex Ecclesia Christi exiisse, quod hæreticorum est proprium.

Coguntur Sectarij admittere alias Ecclesie notas præter Veritatem doctrinæ.

VERE ECCLESIE NOTÆ STABILIVNTVR.

SED quanam tandem illæ sunt notæ? Omnino in Ecclesia, quemadmodum neque in alia vlla re, præter ipsius essentiam & accidentia nihil inest. Ostendimus autem euidenter paulò antè, essentiam ipsam Ecclesie, ad quam veritas doctrinæ fidei pertinet (est enim congregatio verè fidelium) nequaquam esse satis, vt aliquem hominum cœtum Ecclesiam veram esse dignoscamus. Si enim ad probationem aliud nihil sumas, quàm quod hic vel ille cœtus sit congregatio verè fidelium baptizatorum, &c. (hæc enim est ratio & essentia Christianæ Ecclesie) nihil omnino effeceris. Hoc enim ipsum alijs ex notis volo mihi confirmes, sicut paulò antè contra nimis arrogantem Aduersariorum inscitiam argumentati sumus. Restat igitur, vt accidentia alia quædam, seu proprietas

Sadeolis, 179.

*Ecclesia nota
accidentia seu
proprietates
quasdam ipsius
esse oportere.*

*Quid requira-
tur, & quid nō
obstet in Eccle-
sia notā.*

*Ecclesia nota o-
mnes nō debue-
runt necessariō
illis competere
in ipso suo exor-
dio.*

prietates Ecclesiæ sint illius notæ. Sed quia multa ac va-
ria, ut suprâ docuimus, sunt Ecclesiæ accidentia siue pro-
prietates, intelligendum est, & quid in iis requiratur, ut
sint Ecclesiæ notæ, & quid etiam, quo minus sint, nō im-
pediat. Requiritur ergo primùm, ut omnino Ecclesiæ
veræ conueniant; atq; etiam ut illi soli, qua ratione qui-
dem assignabuntur pro Ecclesiæ notis. Nam si aut Ec-
clesiæ veræ non competunt, aut in aliis cœtibus qui Ec-
clesia non sunt, reperiuntur, non poterit ex illis certò at-
que propriè dignosci ille cœtus hominum qui solus est
Ecclesia Christi vera. Deinde etiam necesse est, ut sint
eiusmodi accidentia cognitu facilia omnibus, & quidem
clariora ea ipsa re, quæ quæritur, nempe vtrum hic aut il-
le cœtus sit Ecclesia, id est, cōgregatio eorum, qui veram
fidem habent. Nam id est de ratione notæ, sicut demon-
strauimus paulò superiùs. Non impedit verò neq; tollit
rationem notæ, quod quædam ex eiusmodi Ecclesiæ ac-
cidentibus non iam inde ab eius exordio ipsi conuene-
runt. Satis est, si secūdam certissimas Scripturas ei com-
petāt in eo statu quem iam habet, quemq; habitura fuit
post disseminatum Euangelium in orbe per prædicatio-
nem Apostolorum. Quæritur enim iam post Apostolo-
rum tempora Ecclesia in eo velut ætatis suæ statu, quem
habet & fuit habitura post ea tempora, non autem in il-
lo quem vel in ortu suo vel in primo progressu habuit ad
breue tempus, tanquam in infantia. Quare illa acciden-
tia, quæ in hoc statu ipsi competunt, illius sunt in hoc sta-
tu notæ, licet non illis prædita fuerit etiam initio, cum
primùm oriretur. Sicut contrâ quoque, aliis quibusdam
ex accidentibus, tanquam ex notis, in suo primordio co-
gnosci Ecclesia potuit ac etiam debuit, quibus nunc qui-
dem post Euangelij propagationem non perinde est præ-
dita.

data. Erant illis temporibus Ecclesiæ notæ non modò quædam eius proprietates, quas nunc habet & tunc etiam habebat (vt quod erat vna, Apostolica, &c.) sed etiam mira quædam prodigia & signa visibilia, quæ tunc cernebantur in Ecclesia, id est, in cœtu fidelium. Quas notas ipse miraculorum auctor Dei filius assignauit atq; ostendit hominibus. Nam, *signa*, inquit, *eos qui crediderint hæc sequentur, in nomine meo demonia eiicient, linguis loquentur nouis, serpentes tollent, &c.* Atque etiam descendebat visibiliter Spiritus sanctus super iis, qui manuum impositione ab Apostolis confirmabantur. Hæc signa non perinde nunc in Ecclesia fiunt: neque tamen id impedit, quo minus tunc, cum illis ornaretur Ecclesia, notæ ipsius, vt erat quidem in illo statu, fuerint. Ita vicissim, post propagatum Euangelium, alia quædam Ecclesiæ accidentia, quæ statim exponemus, Ecclesiæ notæ sunt in hoc Ecclesiæ statu: tamen si non etiam illis initiis fuerint in Ecclesia.

Quædam initiis fuerunt Ecclesiæ nota quæ nunc non sunt.

Marci 16.

Actor. 8.

Quæ explicatio ignorantiam erroremque quorundam Sectariorum perspicuè redarguit, qui putant nunc aliquid se dicere, cum argumentantur, claritatem, & diffusionem, & similes prerogatiuas Ecclesiæ, de quibus statim dicemus, ideò Ecclesiæ notas esse non posse, quoniam illis aliquando caruit Ecclesia: quæ tamen tunc etiam cognosci debuit ac potuit. Non enim cogitant, cum differentia status Ecclesiæ, vt explicatum est, differentiam notarum eiusdem Ecclesiæ optimè congruere. Quocirca perperam etiam atque inscitè concludunt, idoneam atque necessariam Ecclesiæ notam omni tempore esse doctrinæ veritatem, quia ea nunquam Ecclesia caruerit, cum sit de eius essentia. Cōtrarium enim, vt supra demonstraui, concludere deberent. Nam quia de essentia Ecclesiæ est, perpetuò doctrinæ veritas, inde fit vt in-

Sadec.

Insipientia Sectariorum.

primis ipsa quærat, cum quæritur Ecclesia, atque adeo ut ex aliis notis indicari ipsa in Ecclesiæ quasi ventre (ut loquitur Augustinus) & antè in illis initiis debuerit, ut explicatum est, & nunc etiam debeat. In Ecclesia enim sicut *depositorium*, ut Irenæus inquit, cœlestis doctrinæ veritas custoditur: atque adeo non satis ipsa per se patet, nisi Ecclesia, quæ custos & depositaria eius est, auctoritatem suam, tanquam clauem, ad Scripturam admoueat, & aperiat. Prorsus, ut non minus absurdum sit, veritatem facere notam Ecclesiæ, quam si ex re deposita, bene atque arcanè custodita, cognoscere velles, quis & qualis sit depositarius, & non potius ex depositario quæreres de re ipsa deposita. Sed quemadmodum Ecclesia non essentia sua ad quam spectat veritas, sed ex eius accidentibus, tanquam ex notis, cognosci debeat; & qua id ratione possit accidentibus conuenire, satis hæcenus expostum est.

Nunc assero, secundum eam doctrinam, notas dignoscendæ Ecclesiæ esse priores sex proprietates, ex illis octo, quas supra ostendimus, Ecclesiæ Christi conuenire: videlicet, quod sit *vna, Catholica, sancta, Apostolica, rectè ordinata, visibilis*. Has siue proprietates, siue prærogatiuas Ecclesiæ, simul saltem atque coniunctim consideratas, affirmo necessarias atque sufficientes illius notas esse, secundum eum quidem statum, quem post disseminatum in orbe Euangelium habet & habitura est vsque ad tempus consummationis seculi. Nulla est enim earum Ecclesiæ prærogatiuarum, quæ secundum aliquam saltem notionem ipsius (ut explicabimus) facilius cognitu apud omnes non sit, quam ipsa ratio Ecclesiæ. Et præterea omnes conueniunt Ecclesiæ, ut supra probatum est; atque etiam soli ipsi, saltem si coniunctim, ac simul omnes illas,

Lib. 3. cap. 4.

Absurditas nota quam assignant Sæctarij rursus ostenditur alio exemplo.

Ecclesiæ notas esse potissimum sex, & quomodo.

vel etiam pleraque earum considerentur. Quod ideo sic dico, quia fieri forte posset, ut aliqua prerogativa illarum per se sola & separatim ab aliis, reperiretur in aliquo coetu hominum, qui non sit vera Ecclesia (ut claritas per se, verbi gratia) sed ut aliqua illarum prerogatiuarum simul atque coniunctim cum omnibus reliquis, aut illarum plerisque, in alio coetu, nisi in Ecclesia vera reperiatur, fieri secundum legem quidem Dei ordinariam non potest. Quoniam via & ratione omnino tunc careremus, Ecclesiam Dei certo internoscendi (vbi etiam iubemur) fecerendique ab aliis hominum conuenticulis, qui Ecclesia non sunt. Quod diuina erga nos prouidentia nullo modo consentaneum esset. Non enim ex ipsa alioqui Ecclesie essentia, atque adeo neque ex doctrinae fidei veritate, aut ex officii seu ritibus, de quibus ex doctrina iudicandum est, satis ab omnibus Ecclesia dignosci potest, ut supra euicimus. Neque vero preter doctrinae veritatem, & ritus ex doctrina pendentes, aliud aliquid ipsa Ecclesie essentia clarius ordinariè in Ecclesia animaduertere licet, nisi iam numeratas illas eius prerogatiuas. Quare restat omnino, ut ex illis, saltem coniunctim consideratis, tanquam ex suis propriis notis dignosci Ecclesiam oporteat. Et certè Scriptura sacra manifestè hoc ipsum indicat, dum propriè per hæc ipsa accidentia Ecclesiam nobis, qualis ea post Euangelium disseminatum futura fuit, describit, ut supra perspicuis testimoniis, pro vnaquaque earum proprietatum adductis, docuimus. Inde enim fit, ut qui sibi persuadeat, eam congregationem esse Ecclesiam, in qua omnes eiusmodi proprietates (quæ quidem ab omnibus facillè cognosci queant, sicut Ecclesia debet cognosci ab omnibus) animaduertit: is planè Scripturam sacram, tanquam Duce[m] Ecclesiam indicantem, sequatur.

Accidentia Ecclesie maximè illustra, per que illa in Scripturis describitur, à Scriptura ipsa tanquam Ecclesie notae indicant.

quatur. Quamobrem ne in errorem homines à Scriptura ipsa per se, cum ita de vera Ecclesia ratiocinantur, induci aliquando possint; necesse prorsus est, eiusmodi accidentia seu prærogativas (saltem coniunctim) esse proprias ac certas Ecclesiæ notas, quæ nequeant proinde secundum legem quidem Dei ordinariam in alio cœtu hominum, qui non sit Ecclesia, reperiri. Atque hoc ipsum præclare sanctos Patres intellexisse, inde perspicuum est, quod non nisi ex iis proprietatibus (vt videbimus) contra hæreticos suis temporibus Ecclesiam veram asseruerunt, illosque ab ea descivisse conuicerunt. Hęc vis illius Diui Augustini sententiæ est: *Nolo, inquit, humanis documentis, sed diuinis oraculis sanctam Ecclesiam demonstrari.*

Lib de vnitat.
Eccl. cap. 3.

Quo sensu dixerit August. Ecclesiam esse demonstrandam per Scripturam.

Quia nimirum Scriptura est, quæ quibusdam in locis clarissimè (nō enim ubiq; planè obscura est) nobis eas Ecclesiæ proprietates indicat, ex quibus illa tanquam ex notis probari debeat. Porro septimam & octauam proprietatem Ecclesiæ suprâ numeratas, nempe assistentiam atq; directionem Spiritus sancti perpetuam, ne vnquam aberret à veritate; & certam in ea sola spem comparandæ æternæ salutis; idè in Ecclesiæ notis non etiam pono, quia licet illi quoque proprietates istæ, vt suprâ probauimus, maximè conueniant, tamen sunt cognitu difficiliores, quàm ipsa Ecclesia, vt ex iis patet, quæ antè sunt à me disputata.

*DEMONSTRATVR EX LEGITIMIS NOTIS
Ecclesiam solam Romanam esse veram Ecclesiam.*

Solam Romanam Ecclesiam esse veram demonstratur ex Ecclesiæ notis.

PR O B O igitur ex notis iam assignatis solam illam congregationem seu cœtum hominū, qui Romano Pontifici pro tempore existenti paret, esse veram Christi Ecclesiam, hoc modo: Illa hominum congregatio sola est Eccle-